

VLČIA PRINCEZNÁ

CATHRYN CONSTABLEOVÁ

FRAGMENT

Vlčia princezná

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

Cathryn Constableová
Vlčia princezná – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

VLČIA PRINCEZNÁ

CATHRYN CONSTABLEOVÁ

 FRAGMENT

1.

KAPITOLA

LES

„Chyť ma za ruku, Sophie! Musíme ísť!“

Bol to otcov hlas. Nevidela ho, ale akosi vedela, že vlasy má strapaté a obliekol si obnosený plášť s lemom, ktorý mu ovisal ako odtrhnuté krídlo. Vložil jej ruku do svojej, pevne ju stisol a spolu prešli zamrznutým strieborným lesom. Vedela, kam idú. Vždy na to isté miesto – miesto, vyčarené z jeho príbehov, snov a spomienok. Na okraji lesa zastali. Ich dych sa točito dvíhal pred nimi a sneh padal ako ťažká čipková opona. Vločky veľké ako nočné motýle sa jej mihali pred očami.

„Počkaj, Sophie,“ povedal. *„Už ide. Vidíš?“* A pri jeho slovách sa zjavila mladá žena v dlhom plášti s tvárou ukrytou pod kapucňou. Sophie hľadela na kučierky tmavoplavých vlasov vyčnievajúcich spod

kapucne, pokrytých snehovými vločkami, ktoré sa iskrili ako diamanty.

„Kto je to?“ Nepočula otcovu odpoveď. Chytil ju však za ruku trochu pevnejšie a zanôtil jej... Krásnu pieseň, ktorej slová zabudla. Sophie sa chcela opýtať otca na ženu, ale teraz sa pieseň stávala príbehom. Rinula sa ako nekonečná rieka. Bolo zima. Snežilo. A v lese sa stratilo dievča. Sophie pocítila, že sa jej srdce zachvelo strachom – vlk...

Cítila, ako jej otcova ruka vykĺzla z dlane. „*Neopúšťaj ma!*“ No už tam nebol. Smútok a strach sa miešal so snehovými vločkami a pokrýval všetko.

„Sophie!“

Nie! Tento hlas prichádzal odinakiaľ. Nechcelo sa jej odpovedať. Vtlačila si tvár do vankúša a snažila sa vklznuť späť do lesa. Udržať sa v podivnom sne, kde mohla ochutnávať chladný čistý vzduch, zmes mentolu a diamantov... Cítiť les všade okolo seba. Počuť vržďanie snehu pod nohami.

„Už si sa prebudila?“

Sophie si povzdychla a prešla rukou po prikrývke, akoby ju oprašovala od snehu.

„Áno, Delphine.“

Snažila sa, aby jej hlas neznel mrzuto. No deň v internáte pre mladé slečny New Bloomsbury College sa už začal a nedal sa zastaviť. Na sny bolo neskoro.

Odvrátila sa a hľadela na strop. Prečo je skutočný život taký nudný? Prečo je internát taký fádny? Rozhliadla sa navôkol: tri úzke skrine, tri chatrné komody, tri poškriabané stolíky a stoličky a želala si... niečo iné. Niečo krásne, hoci aj maličké. Vetvy obťažkané čerešňovými kvetmi v achátovej váze... čipkové záclony na okne... svetlo sviečok... V tejto úbohej stiesnenej londýnskej izbe by nikdy nemohla zažiť krásu alebo vzrušenie. Nijaké tajné dokumenty, dôkazy o špionáži. Nijaké dobrodružstvo.

Len škola.

Delphine sa posadila v posteli a pretiahla sa. Zlaté vlasy jej ako prúd stekali okolo tváre a ramien. Vyzerala ako platagenetovská princezná, ktorá sa práve prebudila v chrámovej hrobke po tisícročiach pokojného spánku.

„Aké máme počasie?“ Počasie pre Delphine, samozrejme, malo význam len v tom, aby vedela, ako si má upraviť vlasy. A Sophiina posteľ stála vedľa okna.

Delphine jej každé ráno položila rovnakú otázku.

Sophie sa posadila. Chvíľu sa pozerala na otcovu fotografiu na parapete. Otec mal na nej zasnený zvedavý výraz, ktorý, ako si pamätala, nadobudol, keď zrazu zbadal alebo začul čosi zaujímavé. Odťahla záves.

Okno hľadelo na úzku uličku s vysokými domami a musela natiahnúť krk, aby videla kúsok oblohy.

Dokonca aj keď slnko naplno svietilo, ulica pôsobila ako zatuchnutá a depresívna. Dnes mrholil drobný dážď a kvapky dopadali na špinavé okenné tabule, takže nebolo treba ani hodiť pohľad na oblohu, ktorá mala bežnú londýnsku farbu – sivú ako voda po umytí riadu.

„Neuveriteľné, koľko vody obsahuje obloha nad Londýnom,“ poznamenala Sophie.

„Trvá to už skoro štyri dni,“ odvetila Delphine. „Má toho niekedy dážď už dost? Myslíš si, že vždy chce padať len na strechy starého Londýna?“

„Prší aj v Paríži, nie?“ oponovala Sophie.

„Samozrejme! Ale aj dážď je v Paríži krásny.“

„Kiežby tak snežilo,“ zašepkala Sophie. Premýšľala, či sa znova objaví sen zimného lesa. Mohol by sa vrátiť?

„Sneh? Čo si, blázon?“ Delphine sa otriasla. „Zničí ti topánky.“

„To by nám neprekážalo,“ povedala Sophie. „Zobudili by sme sa a všetko by vyzeralo celkom inak. A možno by to aj bolo iné. Ako v rozprávke. Nebolo by úžasné, keby aspoň raz bolo dostatočne chladno, aby padal sneh.“

„Také počasie je ideálne len na lyžovačku,“ odvetila rozhodne Delphine, „s lyžami na snehu.“ Opäť sa pretiahla ako mačička a spôsobne zívla. „Nezobudíme Marianne?“ Prehodila dlhé nohy cez okraj

postele a stala si na špičky. Nechty mala nalakované na kovovo zelené. „Ak to neurobíme, znova zmešká raňajky.“

„Čo ste také posadnuté tými raňajkami?“ Dievča s jemnými tmavými vlasmi vystrčilo hlavu spod hnedej prikrývky, tvár opuchnutá a omámená od spánku.

„Pozri na to! Ozvala sa!“

Dievča zažmurkalo ako krtko a siahlo po mierne ohnutých drôtených okuliaroch na svojom nočnom stolíku, ktoré si potom pritlačilo na tvár. „Prečo tu chodíš po špičkách, Delphine?“ začudovala sa.

„Aby som si zlepšila krvný obeh,“ odvetila Delphine, potom sa zastavila a švihla hlavou ku kolenám, aby si prešla kefou vlasy. „A toto má zabrániť vráskam.“

„To je smiešne,“ zahundrala Marianne. „Na to nie je nijaký vedecký dôkaz.“

„A nemôžeš mať ešte vrásky,“ zdôraznila Sophie. „Máš len trinásť.“

„Je to francúzsky zvyk,“ pokrčila Delphine ramenami, akoby to bola dostatočná odpoveď. Mykla hlavou dozadu, zatočila si vlasy nabok do uzla a prebodla ihlicou. Byť napoly Francúzkou dá dosť veľa práce, pomyslela si Sophie. A aj veľa času.

„Dnes sa nám však oplatí vstať,“ odkopla Marianne s náhlym prílivom energie svoju prikrývku.

„Je štvrtok. Dozvieme sa výsledky svojich písomiek zo zemepisu.“

Sophie si vzdychla. Dalo jej veľa námahy, aby sa necítila ako medzi mlynskými kameňmi Marianniných vysokých študijných nárokov a rovnako vysokých Delphininých nárokov na úpravu zovňajšku. Zvyčajne sa Sophie dokázala vzoprieť tlaku, zvykla si na to, aspoň zatiaľ sa jej to darilo. Pozrela na hodinky. Mali by sme sa už obliekať.

„Dajte mi dvadsať minút,“ požiadala Delphine, prehodila si na seba ružový župan a zamierila do kúpeľne.

„*Dvadsať minút?*“ zatvárala sa kyslo Marianne.

„Mne by to tolko netrvalo, aj keby som všetko robila dvakrát,“ poznamenala Sophie.

„Veď práve preto vyzerám tak, ako vyzerám,“ odvetila Delphine a pokračovala: „Kým ty vyzeráš ako...“ Nech už Sophie vyzerala akokoľvek, Delphine zrazu nevedela na to nájsť správne slovo. Zrazu sa zarazila a hľadela do prázdna, akoby jej čosi zišlo na um.

„Ako čo?“ spýtala sa Sophie.

„Vlastne si celkom pekná. Výrazné obočie, dokonale pokožka. A predsa si ťa nikto nevšímne, lebo si neošetruješ vlasy. A to nechcem ani spomenúť tvoj svetrík, ktorý teraz nosíš. Veď je celkom deravý!“

„To je jediný, ktorý mám,“ hlesla Sophie. „A nezízaj na mňa tak!“

Delphine pokrčila plecami. „Mala by si o týchto veciach porozmýšľať.“

„Prečo? Aj tak si ma nikto nikdy nevšimne.“

„Niet dôvodu, aby o niečom premýšľala, Delphine,“ zamiešala sa do rozhovoru Marianne, obliekajúc si župan. „Je spokojná s tým, aká je.“

Delphine jej žartovne pohrozila prstom: „Ver mi, jedného dňa budeš chcieť zapôsobiť dobrým dojmom.“

„Nikdy nestretnem nikoho významného,“ odvetila Sophie. „Takže vôbec nezáleží na tom, či mám deravý svetník, alebo nie.“

„Len počkaj, niekto významný sa tu dnes môže vyskytnúť.“

„Je to asi také pravdepodobné ako snehové vločky uprostred leta,“ zasmiala sa Sophie.

2.

KAPITOLA

NÁVŠTEVNÍČKA

Naozaj sa oneskorili na raňajky. Keď prichádzali po schodoch, privítala ich vôňa hriatok. Hneď ako zišli nadol, začuli pred sebou ťažšie kroky a uvideli postavu zástupcu riaditeľa v menčestrovom obleku. Obrátil sa, keď sa pokúšali preklznuť okolo neho.

„Dobré ráno, dievčatá,“ ozval sa hlasno a ostentatívne pozrel na hodinky. „Mali by ste sa viac ponáhľať.“ Jeho pohľad spočinul na Delphine. „Nabudúce by som si na vašom mieste, Delphine, urobil časovo menej náročný účes.“

Sophie sklonila hlavu, pevne sa zadívala na zem a snažila sa byť neviditeľnou. Vedela, že môže prejsť okolo väčšiny učiteľov bez toho, aby si ju skutočne všimli. Bola to jedna z jej najužitočnejších zručností. No nie dnes ráno.

Pán Tweedie si odkašľal: „Sophie?“ Práve v momente, keď si myslela, že unikla. „Môžeš na slovíčko?“

„Prídem neskoro na raňajky, pane,“ povedala Sophie. „Sám ste to povedali.“

„Na chvíľočku. Som si istý, že dievčatá ti niečo prinesú.“

Delphine a Marianne poslúchli a pobehli do jedálne, pričom Delphine zašomrala prechádzajúc popri ňom „prepáčte“. Sophie sa usilovala vyhnúť ustaranému pohľadu pána Tweedyho. Nemračil sa, skôr mal zhúžvanú tvár, keď sa vyskytol nejaký problém. „Je to svetrík,“ povzdychla si Sophie.

Pokúšala sa pohoršujúci svetřík naaranžovať tak, aby diery nebolo veľmi vidieť.

„A tvoja obuv,“ pokračoval. „Myslím balerínky – čo sa na nohy upevňujú stuhami – nie sú na zozname školského oblečenia, však?“

Pokrútila hlavou.

„Sophie, napísala si svojej poručníčke vo veci tvojho oblečenia? Veď sme sa dohodli, že to urobíš, však?“

Pri slove „poručníčka“ sa Sophie pred očami objavila Rosemary – žena stredného veku s plavými prešedivenými vlasmi, chlapčensky ostrihanými, ako sedí rovno na stoličke vo svojej malej útulnej kuchyni. Ona a Rosemary nemali nič spoločné, neboli nijako spríbuznené. No dážd, požičané auto, jej

ovdovený otec, jeho únava a neočakávaná zákruta na tmavej ceste, to všetko sa spojilo v jednu noc do smrteľného kokteilu, a Rosemary a Sophie sa tak stali celoživotnými spoločníčkami. Ako jediná rodinná známa, ktorú úrady vedeli nájsť po nehode, Rosemary Sophiu dočasne prijala, kým sa nenájde príbuzný čerstvo osiroteného dieťaťa. Sophiein otec však nežil, ako to Rosemary nazývala, „usadeným životom“. Sophina matka zomrela, keď bola Sophie ešte malým dieťaťom, a jej otec ju brával so sebou na potulky. Hovoril o magických cestách, o ďalšom mieste, kam mierili. Mali len málo priateľov a ako bolo zrejmé, nijakých príbuzných.

„Rosemary je veľmi zaneprázdnená,“ odvetila Sophie vložiac si prst do jednej z menších dierok na rukáve svojho svetříka a snažiac sa skryť ju nechtom. Pozrela sa na zamračenú vlúdnu tvár pána Tweedieho a usmiala sa sebaistejšie, ako sa cítila. „Teraz má toho veľa na starosti a nerada by som ju obťažovala.“ Sophie nechcela dodať aj to, že Rosemary je často na cestách. Lepšie, že škola nevedela, koľko času Rosemary trávi mimo Anglicka. Spôsobilo by to ešte väčšie problémy.

„Nielen svetřík alebo topánky, Sophie, ale všetko tvoje oblečenie je...“ Pán Tweedie pokračoval s preháňaním: „Všetko, čo nosíš, je len tak...“ Zmlkol. „Musíš pochopiť, to nie je moja mienka, ale je lepšie

pre teba, ak sa prispôbiš svojmu okoliu. Skús si zaobstarať nejaké veci z druhej ruky.“ Pán Tweedie vystrúhal svoju charakteristickú grimasu: „Skôr ako ťa uvidí pani Sharmanová.“

V jedálni Sophie vytiahla hrubú bielu tácku z plastového boxu, ktorý sa nachádzal vedľa pultu, vybrala najmenej poškodený banán a pohár zriedeného pomarančového džúsu a umiestnila to na podnos. Potom sa pripojila k Delphine a Marianne a usadila sa za dlhý zrubový stôl. Boli posledné a zamestnanci kuchyne už upratovali a odnášali riad.

„Čo chcel Tweedie?“ Marianne oprela učebnicu fyziky o soľničku. Sophie pripomenula, že dnes pôjde o výsledky písomky. Úplne na to zabudla.

„Zasa ten svetník.“

„Stále hudie to isté dookola,“ poznamenala Delphine. „Mala by si súhlasiť so všetkým, čo hovorí. To ho väčšinou zastaví.“

„Len robí, za čo je platený,“ podotkla Marianne a jej oči stále prehľadávali stránku. „Tušili ste, že uhol dopadu sa rovná uhlu odrazu?“

Delphine otočila oči k nebu. „A vieš ty, že je prvého marca?“ rýchlo prehodila Sophie v snahe odvieŕť Marianninu pozornosť. „To znamená, že zoznam by mali vyvesiť ráno.“

„Aký zoznam?“ Delphine si odobrala malý kúsok masla a položila ho na okraj svojho taniera. Odtiaľ

vzala na nôž ešte drobnejšiu čiastočku a rozotrela ju na nepatrnú omrvinku toastu. Prv ako zopakovala celý postup, zahryzla do toastu. Sophie vypočítala, že pri Delphininej aktuálnej rýchlosti by mohlo trvať až desať minút, kým zje jeden kus hrianky. (Marianne by to nepochybne dokázala vypočítať na sekundy.)

„Kam pôjdeme na posledný týždeň polroka predsa,“ poznamenala Sophie, šúpajúc banán.

Delphine pokrčila plecami. „Vieš, že nepôjdeme nikam, kde je to zaujímavé alebo vzrušujúce. To sa vyhradzuje pre šiesty ročník.“

„Pravdepodobne budeme brúsiť po vidieku Thomasa Hardyho,“ vzdychla Sophie.

„Alebo po francúzsko-belgických bojiskách,“ dodala Marianne, nahliadnuc do učebnice. „Ak budeme mať naozaj šťastie.“

„No, to je v poriadku, ak ste boli najďalej v Cornwalli,“ povedala Delphine.

„Ale ja milujem Cornwall!“ protestovala Marianne.

„Nie je to tam veľmi *chic*, však?“ pokračovala Delphine. „Nie je to ako na Île de Ré, kde môžete nosiť šortky na mieru a pekné topánky.“

„Chcela by som sa dostať do Petrohradu,“ povedala Sophie.

Tak. Povedala to. A sľúbila si, že to neurobí. Zo skúseností s Rosemary vedela, že požiadať o niečo je

najbezpečnejší spôsob, ako to dostať. Zahryzla si do pery. Teraz už nebola šanca. Kiežby len bola ticho.

„Snívaj ďalej!“ Marianne sa zasmiala a napchala učebnicu do tašky. „Vieš, že je to beznádejné.“ Sophie v hĺbke duše vedela, že Marianne má pravdu. Iba tí, čo sa učia ruštinu na maturitu, majú šancu dostať sa do Ruska.

„Prečo by niekto, komu celkom nešibe, chcel ísť do Petrohradu inokedy než v lete?“ Delphine sa zachvela akoby od zimy: „V marci tam bude veľmi chladno.“

„Ale sneh v Rusku! To je úžasné!“ Sophie si prekrížila ruky na hrudi. „Každopádne som zvyknutá na zimu. Byť Rosemary je mrazivý. Pokladá ústredné kúrenie za nemorálne.“

„Planéte veľmi škodí,“ predniesla Marianne. „No ako si udržiavať teplo bez primeraného oblečenia?“

„Rosemary mi darovala starý norkový kožuch, v ktorom som spala.“

„Takže ústredné kúrenie je nemorálne, ale zabíjanie nevinných zvierat pre kožušinu je v poriadku?“ nedala sa Marianne.

„No a čo, sú to staré kožušiny. Zvieratá by už dávno boli mŕtve. A človek má pocit, akoby nosil niečo z iného sveta...“

„O to predsa nejde!“

„Nikdy v noci nepremýšľate v posteli o tom, že ste niekým iným?“ pátrala Sophie.

Delphine zdvihla perfektné obočie. „Niekým iným ako sebou?“

„Keď nosím ten kožuch,“ rozvravela sa Sophie, „nie som tá známa Sophie Smithová... Mám pocit, že som nejaká krásna kňažná, ktorá uniká z prázdneho života večierkov a bálav, aby som našla svoj osud... S kozákmi... cestujem po Rusku zabalená v kožušinách v spacom vozni... a pod vankúšom,“ vedela, že to znie šialene, ale nemohla sa zastaviť: „mám škatuľky s cukríkovými myškami a v staniole balené čokoládové mačičky s červenými flitrami namiesto očí... a... pištoľ.“

Dostala sa na koniec vety, pretože sa nevedela zastaviť, prv než povedala „pištoľ“. Podľa výrazu na Marianninej tvári by mohla povedať aj „tučniak“.

„Pištoľ?“ Delphinina tvár sa zvrátila nepochopením. „Čo to len...?“

Sophie sa rozhodla čeliť nedôverčivosti priateľiek. Povedala len: „Potrebujem pištoľ, aby som strieľala na medvede a vlky.“

„Naozaj si myslíš, že guľka z pištole zastaví medveďa?“ Marianne si odfrkla. „Sú to naozaj kruté zvieratá, keď sa nahnevajú. Len si pomysli na dozorkyňu, keď sa rozčertí... A aj na iných!“

Delphine si opäť natrela maslo na hrianku, akoby krajcu robila manikúru. „Potrebujem bazén a teplé slnečné svetlo,“ vyhŕkla zamyslene. „Samozrejme, jachta je vždy bonus.“

„Príliš veľa prírody!“ Marianne sa zasmiala, prehodila si svoj napchatý batoh cez plece a prevrátila do seba pohár vody. „Ja túžim po knižnici a praskajúcom ohni.“

„Musíme už ísť. Pozrieme sa na tabuľu s výsledkami? Máme ešte čas?“ spýtala sa Sophie. Aj keď to nebude v Petrohrade, chcela vedieť, kde bude tráviť Veľkú noc. Rosemary by pravdepodobne ako zvyčajne vystrúhala nejaké ospravedlnenie, že nie je doma. Kým bola Sophie malá, Rosemary sa usilovala situáciu riešiť tým, že si najímala celý rad au pair v snahe ignorovať narušenie svojho usporiadaného života zameraného na kariéru. Internát v okamihu, keď Sophie dosiahla jedenásť rokov, im obom prišiel ako dar z neba, aj keď na sviatky Rosemary akosi pozabudla.

„Áno, ale nemôžeme zmeškať fyziku. Vyskúšam vás cestou z antropického princípu, ak chcete,“ ponúkla sa Marianne. Delphine a Sophie sa na seba sprisahanecky pozreli, keď sa z jedálne vybrali zakázanou skratkou cez knižnicu. Ani jedna netušila, o čom Marianne hovorí. S písomkou z fyziky to nevyzeralo dobre...

Marianne si povzdychla, keď videla ich prázdny výraz. „Antropický princíp definoval kozmológ Robert Dicke v roku 1961, aby vysvetlil prítomnosť neuveriteľnej náhody vo vesmíre.“

„Nie je to vôbec náhoda, že ma hrozne nudíš,“ zahundrala Delphine. „Nič také si z hodiny nepamätám.“

„Znova získa mimoriadne ocenenie,“ povzdychla si Sophie. „Marianne je určite jediným dievčaťom v škole, ktoré získa viac ako sto percent z písomky z fyziky.“

„Veď je to také zaujímavé!“ vyhrkla Marianne. „Ako inak viete vysvetliť, prečo sme tu?“

„Pretože prechádzame cez knižnicu?“ nevinne sa spýtala Sophie.

„Nie. Tu. S veľkým začiatočným písmenom. Všetko spolupôsobilo pre túto chvíľu, nevidíš predsa? Presná hladina slabšej nukleárnej sily, ktorá umožňuje hviezdám svietiť, hmote splynúť a vytvoriť planéty, kyslík, vodu... Iba nepatrná odlišnosť, a celý náš svet by sa rozpadol.“

Sophie a Delphine kráčali ďalej.

„Nevidíš?“ Marianna bola ako ryba vo vode. „Sme tu, kdekoľvek sme, pretože tu môžeme byť len my. Niet pre nás iného miesta.“

Sophie sa snažila predstaviť si, že celá vesmírna snaha smerovala k tomuto jedinému momentu – ona, Sophie Smithová, kráčajúca smerom k nástenke, ale rovnako ako pri väčšine veľkých Marianniných myšlienok, to vzdala.

Delphine si vzdychla: „Fascinujúce,“ a kývla hlavou, akoby to všetko pochopila. No Sophie videla,

že pohľadom už zabrúsila na opačný koniec chodby, kde stála skupina rozrušených a smejúcich sa dievčat okolo nástenky.

Sophie zaostala vzadu a držala si palce. *Viem, nejde o Petrohrad, povedala si, ale nemohol by úrad jedinký raz urobiť chybu a náhodne umiestniť moje meno na nesprávny zoznam? Neochutnám už viac Marianine ovocné pretlaky, ani sa nedotknem Delphininej zubnej pasty či levanduľového šampónu, čo jej matka posielala z Paríža, a hneď sa popozerám po svetríku vo výpredaji stratených vecí, a vôbec, budem dobrá po celý zvyšok svojho života...*

Prichádzali k hlúčiku dievčat. Delphine sa tlačila dopredu.

„Ach, to som si mohla myslieť!“ Millie Dresserová, nevýrazná dievčina vo vyššom ročníku, vyzerala naštvané. „Mám bojiská.“ Nahnevane odstúpila.

Sophie sa nevedela prinútiť, aby sa pozrela na oznamy. Len hľadela opačným smerom a čakala, kým jej to Delphine nepovedala. Kým si nebola istá, ešte tu bola šanca... Hlasy zosilneli, zvolania: „Ty máš šťastie,“ alebo „Naučí ťa to, aby si nebola blbá na zemepise!“ sa ozývali vôkol nich. Napätie bolo neznesiteľné.

„Tak ako?“ štuchla Delphine do chrbta: „Kam ideme?“ Delphine sa dostala k tomu, že povedala: „Dusenie na vidieku,“ keď sa ozval zvonec

oznamujúci začiatok hodiny. Sophieino srdce zamrelo. Zaplavil ju známy pocit sklamaní. Aká bola hlúpa, keď si myslela, že sa v jej živote môže stať niečo krásne alebo dokonca iné ako všetko doteraz. „Smola,“ konštatovala Marianne a súcitne sa zadívala.

Sophie sa odvrátila – jej pohľad sa stretol s pohľadom pána Tweedieho, ktorý už nevyjadroval nič blízke pochopeniu. „Veď som ti už povedal, Sophie,“ predniesol prísny hlasom. „Zadováž si nový svetrík!“

„Pán Tweedie!“ Sophie a zástupca odskočili, keď k nim pristúpila pani Sharmanová, riaditeľka, s postavou stelesňujúcou ženskú odhodlanosť, dokonalosť a akademický úspech. Jej husté vlasy boli vyfúkané do obrovských lesklých vlín, ktorým ranný dážď nevedel ublížiť. Spreádzala ju vysoká štíhla žena, ktorá nosila hodvábnu šatku a mala neobyčajne veľké slnečné okuliare.

Pani Sharmanová vystrelila profesionálny úsmev ako raketu na pána Tweedieho. „Mohli by ste mi požičať niektoré zo svojich dievčat? Trebárs Delphine?“

„Z dievčat?“ zmätene odvetil zástupca, akoby v škole plnej mladých žien nikdy nepočul o čomsi ako „dievča“.

Pani Sharmanová, tentoraz už so širokým úsmevom milostivo prikývla tomuto nešťastnému exempláru slabšieho pohlavia. „Aby, samozrejme, našich

potenciálnych klientov – rodičov povodila po škole!“ zvolala, mávnuc voľne rukou k návštevníčke. „Pani... Pani...“ Žena nič nepovedala a len si skúmala nechty, ktoré, ako si Sophie s úžasom všimla, boli nalakované na modro. Pani Sharmanová podráždene stisla pery.

Sophie zareagovala: „Delphine odišla na hodinu fyziky.“

Riaditeľka otočila hlavu, aby si všimla dieťa, ktoré prehovorilo bez vyzvania. Sophie nasucho prehltila. „Môžem ju ísť zavolať, aby sem prišla.“

Pani Sharmanová zalapala po dychu. Oči sa jej rozšírili. „Sophie!“ Podarilo sa jej, aby meno zaznelo ako kliatba. „Tvoj svetřík!“

Pán Tweedie si odkašľal. „Práve sme to preberali...“

Pani Sharmanová si pritiahla jej ruku, ako keby to bola vedecká vzorka na skúmanie. „Čo to vidím? Je naozaj *deravý!*“

„Oblečiem si nový,“ zamrmlala Sophie.

„Rozhodne!“ odsekla riaditeľka. Bolo zjavné, že nehovorí iba o svetříku. Pustila Sophiinu ruku a znova nastolila svoj profesionálny úsmev. „Prived' mi Delphine! Dovidenia neskôr, Sophie Smithová.“

„Sophie Smithová?“ Návštevníčka sa prudko otočila a ponad slnečné okuliare hľadela na Sophie. Oči, ktoré videla Sophie, boli obrovské a prenikavo

azúrové, obklopené vejárovitými riasami. Mala plný altový hlas.

Sophie cítila, ako jej tvár horí, kým si ju žena premeriavala od hlavy po päty, všímajúc si na nej všetko vrátane jej deravého svetříka. Ach, prečo sa ešte pred raňajkami nepozrela na bazár stratených vecí? Práve keď sa chystala odísť, návštevníčka prudko zdvihla ruku a chytila Sophie za lakeť. Sophie sa pozrela nahor. Azúrové oči na ňu uprene hľadeli. Sophie bola ako prikovaná, kým si nevymanila ruku z jej stisku.

„Som spokojná s touto mladou dámou...“

„Ach, to nie...“ riaditeľka sa mračila. „Ona nie je práve vhodná žiačka pre vás.“ Keď žena nepustila Sophiiin lakeť, ako sa čakalo, pani Sharmanová začala vysvetľovať: „V internáte New Bloomsbury máme len veľmi málo miest pre mladé dievčatá, ktoré majú *znížené poplatky*.“ Posledné dve slová vyslovila mumlavo, akoby chcela trochu ušetriť Sophiine city. „*Vzhladom na rodinné okolnosti...*“ Zdvihla obočie, aby naznačila Sophiino postavenie siroty, a vysvetila jej nerozčesané vlasy a deravý svetřík: „Naše charitatívne poslanie berieme veľmi vážne! Musím však zdôrazniť, že väčšina dievčat v New Bloomsbury pochádza z bezúhonných rodín.“

Zdá sa, že žena zvažuje slová pani Sharmanovej. Potom sa pomaly usmiala. Zahrnula do tohto daru aj pána Tweedieho a Sophie si s údivom všimla, že

sa začervenal. Návštevníčka k nemu naklonila hlavu ako ťažký tulipán a ľahko sa dotkla jeho ruky: „Pozrieme sa na vašu triedu?“

Pán Tweedie niečo zajachtal a riaditeľka zasyčala: „Možno by bolo lepšie, keby ste začali triedou, ktorá má práve hodinu prírodovedy. No Sophie nie je k dispozícii. Má vyučovanie.“

„Sophie Smithová je pre mňa to pravé dievča!“ Žena sa zasmiala. „Budeme si dobre rozumieť!“ Stále držala Sophie za lakeť, nasmerovala ju k dverám, ktoré sa otvárali na ihrisko. „Prestalo pršať! Teraz uvidím, kde sa hráte!“

Sophie sa obzrela ponad plece. Pán Tweedie sa znova zamračil a úsmev pani Sharmanovej zmizol, jej ústa vytvorili dokonalé „O“. Potom pocítila, že ju tlačia cez dvere, s rukou návštevníčky pevne uprostred chrbta.

3.

KAPITOLA

FOTOGRAFIA

Vošli na stiesnené nádvorie, ktoré prechádzalo do ihriska. Ako sa zdalo, návštevníčka na Sophie ihneď zabudla. Zložila si slnečné okuliare, otvorila kabelku a vybrala z nej balíček cigariet. Na škatuľke sa vynímalo veľké červené srdce a slovo „Kiss“.

„Ach, tu nemôžete fajčiť!“ hlesla Sophie. Obrovské azúrové oči sa roztvorili ešte viac.

Sophie vysvetlila: „Nie v priestoroch školy. Je to proti pravidlám.“ Počula ju? Rozumela tomu? Návštevníčka si totiž už vložila do úst cigaretu. „Sme vonku,“ odvetila. „Na čerstvom vzduchu! Potrebujem si zafajčiť!“

Po chvíli však ešte nezapálenú cigaretu vytiahla z úst. Sophie sa rozhliadla po fádnom dvore. Čo by o ňom mohla povedať? Z muriva vyrastala valeriána. Z okenných parapetov sa odlupovala farba. Zdalo sa,

že asfaltový chodník sa potí. Prítomnosť takej exotickéj, oslňujúcej bytosti na bezvýraznom pozadí spôsobila, že škola vyzerala ešte nehostinnejšia než obvykle.

„Takže,“ začala Sophie, „toto je naše ihrisko...“

Žena nepočúvala. Znova sa prehrabávala vo svojej kabelke. „Urobím zopár fotiek!“ poznamenala a k tvári si priložila malý fotoaparát.

„Myslím, že aj to je proti pravidlám.“ Sophie sa začervenalá.

„Ukážem ich svojej dcérke. Z Petrohradu.“

„Vy ste z Ruska?“ vyhrĺkla Sophie. Samozrejme! Mohla si to domyslieť! Odlišovala sa hlasom, hodvábnou šatkou, šarmom. Jej otec hovorieval, že Rusko je najromantickejšia krajina na svete. A každý musel vidieť, že žena pred ňou nemohla pricestovať z Barnesu alebo z Chiswicka. Mohla vystúpiť len z krajiny palácov a poézie.

Cvak!

„Obráť hlavu nabok!“

Sophie, prekvapená, urobila, ako jej povedala. Cvak!

„Koľko rokov má vaša dcéra?“ spýtala sa Sophie.

Žena odmietavo mávla rukou. „Desať... možno jedenásť. Natalja je veľmi šikovná. Všetci jej učitelia mi hovoria, že sú nesmierne radi, že majú také chytré dieťa vo svojej triede. Vie sčítať akékoľvek sumy!“ Žena lusкла prstami: „Takto! A v hlave!“

Sophie sa zamýšľala nad tým, čo by si takýto matematický fenomén myslel o pánu Webbovi, jedinom učiteľovi matematiky v ich škole, ktorý zvykol hovoriť o šialených číslach, čo ho vraj prenasledovali.

Žena si prehodila svoj hodvábny šál tak, aby bolo viac vidieť nadrozmerné logo dizajnéra. „Hovorím im, že je to preto, lebo sama pripravujem všetko jej jedlo. Z najkvalitnejších potravín. Z dovozu. Všetko bio!“ Pozrela sa na oblohu. „Teraz bude pršať. Nemám rada dážď.“

„No, možno blok prírodných vied...“ začala Sophie, hoci dážď prestal a nevyzeralo to, že sa opäť spustí.

„Nemám rada prírodné vedy. *Musím* sa porozprávať s tým príjemným anglickým mužom. *Učiteľom*.“ Spôsob, akým našpúlila pery, keď to vyslovovala, spôsobil, že slovo učiteľ znelo fascinujúcejšie, než si Sophie kedy vedela predstaviť, možno by si ho nevedel predstaviť ani pán Tweedie. „Ale najprv... rúž! Vezmi ma niekam, kde si môžem skrásliť tvár.“ Stisla pery a sprisahanecky sa pozrela na Sophie. „Máte miestnosť, kde spíte?“

O desať minút neskôr stála Sophie pred dverami vlastnej izby. Zdalo sa, že žena sa dosť dlho venuje nanášaniu rúžu na pery. Nakoniec sa objavila v búrkovom oblaku vôní a s odhodlaným výzorom.

„Fotografia na okne,“ všimla si. „Je to váš otec?“

„Áno,“ opatrne odvetila Sophie. Ale prečo, pomyslela si, sa žena skôr obzerala po miestnosti než hľadela na vlastnú tvár v zrkadle?

„Žije v cudzine?“ Niečo v jej hlase spôsobil, že sa Sophie zdráhala odpovedať. Nenávidela otázky o svojom otcovi, ale priamy nezaujatý tón ženy situáciu ešte zhoršil. „Nie. On je...“ zaváhala.

„Mŕtvy?“ Sophie prikývla. No prečo sa žena pritom usmiala? Bez ďalšieho slova sa otočila a tanečným krokom sa niesla po chodbe. Nepožiadala Sophie, aby ju nasledovala.

Vyzerala, pomyslela si Sophie znepokojene, skoro triumfujúco.

Sophie nedávala na francúzštine vôbec pozor. Sen o jej otcovi a zimnom lese, deravý svetník, ktorý si všimol Tweedie, čudná Ruska... Deň jej začal pripadať neskutočne. Lektorka ďalej švitorila, ale Sophie sa dívala z okna a pokúšala sa premeniť mokré stromy londýnskeho parku na lesy pokryté snehom. Keby len mohla ísť do Petrohradu! Zadívala sa na niekoľkých japonských turistov, oblečených do otepľovačiek a nepremokavých plášťov, s vlasmi v štýle japonských kresleniek a privrela oči, aby zistila, či sa jej podarí predstaviť si ich ako účastníkov súboja na svitaní. Ten vyšší by mohol byť básnikom, ak si ho predstavila s klobúkom, ktorý zakrýval ružové pruhy vlasov. A ten druhý by mohol byť poručík. Pohádali

sa nad kartami... Nie. Ten vyšší ukradol druhému žrebca a jazdil na ňom, kým neochromel...

„Sophie Smithová!“

Strhla sa a vyskočila. „Áno? Prepáčte, myslela som *oui*.“

Nieкто za ňou sa zasmial. Pozrela na tabuľu. Od chvíle, čo začala hľadiť z okna, sa zaplnila novými slovíčkami. Mademoiselle Deguignet jej položila otázku. Z tónu jej hlasu vyznievalo, že to nebolo po prvýkrát, čo sa pýtala. Marianne sa otočila a niečo mrmlala: bola to s najväčšou pravdepodobnosťou odpoveď, ale napriek svojmu najväčšiemu úsiliu Sophie nevedela vylúštiť, čo jej hovorila.

V tom momente vstúpila do miestnosti pani Hingleyová, školská sekretárka. Bola v svojej najhorlivejšej forme, fádne oblečenie pozostávalo z priúzkeho saka a pritesnej sukne, jej malé úzke pery natreté neónovým rúžom sa zdali ešte užšie a menšie. Povedala niečo Mademoiselle Deguignetovej, pozrela na Sophie s nevelmi skrývaným podozrením a potom opäť odkráčala.

„Máš vraj ísť do kancelárie pani riaditeľky, Sophie.“ Lektorka vyzerala prekvapene.

Sophie počula, ako hlasno zaškrípala jej stolička, keď sa postavila. Mademoiselle Deguignetová sa mykla a v triede opäť prepukol smiech. Určite ide o svetřík. Ako ľutovala, že sa pred raňajkami

nezastavila na burze stratených vecí! Odvtedy nemala čas – a teraz sa už musela opäť konfrontovať s pani Sharmanovou. Sophie vyšla z triedy a slimačím tempom sa posúvala ku kancelárii. Cítila sa veľmi nesvoja.

„Sophie!“ Otočila sa a videla, ako k nej beží Delphine. „Čo to robíš?“

„Povedala som Mademoiselle, že musím na toaletu.“ Delphine si stiahla svetrík a podala ho Sophie. „Rýchlo! Vymeňte si ho! Pani Sharmanová dostane záchvat, ak ťa opäť uvidí v tej starej handre!“

Sophie si vďačne stiahla svoj svetrík a podala ho Delphine, ktorá si ho uviazala okolo pliec: jej výzor bol väčšmi *chic* a navyše, zakryli sa na ňom najväčšie diery. „*Bonne chance!*“ zašepkala jej priateľka.

Sophie zaklopala na dvere sekretárky. Srdce jej prudko tlklo a vedela, že tvár jej horí. Nervózne si oblizla pery a priložila si hlavu na dvere, keď jej povedali, aby vstúpila. Jack Russell, teriér pani Hingleyovej, začal vrčať vo svojom koši pod stolom.

Pani Hingleyová odmerane kývla Sophie smerom ku kancelárii pani Sharmanovej.

Riaditeľka kontrolovala údaje na akomsi zozname. Okuliare jej sklzli po nose. Ani sa neunúvala na ňu pozrieť, len povedala: „Práve som volala tvojej poručníčke, ale nie je na nijakom z čísel, ktoré máme v tvojom spise. Máš poňatia, kde by mohla byť?“

Sophie stála uprostred kancelárie. Od stola bola dosť ďaleko, ale cítila, že by nebolo vhodné prikročiť bližšie. Kde vlastne bola Rosemary? Spomínala si, že v marci chodievala na Mallorku hrať bridž.

Pani Sharmanová si povzdychla a pozrela na ňu: „Čo si dnes robila, Sophie?“

„Hmm...“ váhavo začala Sophie.

Pani Sharmanová sa zamračila. „Keď si vzala návštevníčku na ihrisko, povedala si jej niečo?“

„Povedala som jej, že tu nesmie fajčiť.“

Pani Sharmanová pokrútila hlavou. „Nič iné?“

Sophie potiahla rukáv Delphininho svetrika. Bol mäkkší ako jej. Asi z kašmíru. „Určite nie.“

„Neuveriteľné,“ poznamenala pani Sharmanová. Postavila sa. „No, či si už niečo povedala, alebo nie, naša mimoriadne *zámožná* návštevníčka z Petrohradu je presvedčená, že ty,“ a tu zasiahla svojím neveriacim pohľadom Sophie, „práve ty by si mohla presvedčiť jej známych, aby sem poslali svoje dcéry. Aj jej známi sú veľmi bohatí.“ Pani Sharmanová si zložila okuliare. „Veľa sa na teba vypytovala. Zdá sa, že sa zaujíma – ba dokonca sa teší, že si taká nemajetná!“ Pani Sharmanová mykla hlavou, akoby chcela zahnať myšlienku. „Začala som ju upodozrievať, či správne pochopila, čo som jej hovorila! A tak napriek tomu, že sa s tým nestotožňujem, ti povoľujem cestu do Petrohradu, Sophie Smithová.“

Sophie stála veľmi pokojne, až sa bála dýchať. Počula dobre? Zovrela päste a prsty si zaryla do dlaní.

„Samozrejme,“ pokračovala pani Sharmanová, „myslím si, že Ruska je na veľkom omyle, a preto posielam s tebou aj Marianne a Delphine. Sú to dievčatá, na ktorých sa zjavne prejavuje prínos vzdelávania v našej škole v New Bloomsbury!“

Na ceste späť na hodinu francúzštiny Sophie na chvíľu spomalila, aby si mohla vychutnať myšlienku, že prvý a jediný raz sa v jej živote objavilo čosi úžasné a magické. Potom si vzdychla.

Bol tu však jeden problém. A veľký. Rosemary.

4.

KAPITOLA

ÚLOMOK SKLA

Sophie mala dôvod na pesimizmus. Doklady potrebné na cestu sa vrátili vo veľkej hnedej obálke s pripnutou zhúžvanou ružovou ceduľkou od Rosemary: „*Neprichádza to do úvahy. Stojí to veľmi veľa peňazí.*“ Iným perom dopísala: „*Nie som doma po väčšinu školských prázdnin. Najlepšie pre teba bude dať sa pozvať od priateľky.*“

Sophie napchala obálku do komody pri posteli, potom si ľahla a dívala sa na olovenú oblohu. Vedela pochopiť, že Rosemary nechce míňať peniaze: vedela, že toho nie je veľa pre Sophie a ešte z tej malej sumy treba platiť školné. Rosemary bola veľmi spokojná so „vzdelávaním“ Sophie, hlavne preto, že takto nemuseli spolu tráviť veľa času.

Bolo ťažké nemyslieť na to, ako by sa veci mohli

vyvíjať inak, keby... Nie. Nemala by premýšľať o svojom otcovi. Nič ho nemôže vrátiť späť.

Sophie narovнала fotografiu na parapete. Každý deň sa snažila spomenúť si na všetko, čo mohla, ale jeho obraz sa začal rozplývať. Nevedela to zmeniť. A snažiť sa spomenúť si naňho bolo, akoby si chcela oživiť sen. Niekedy si zrazu spomenula, ako mu lezie na kolená, aby si vložila prst do jamky na jeho brade, alebo sa jej vynorila melódia, ktorú si otec pospevoval cestou v aute, jeho smiech, keď jej utieral tvár po tom, čo jej dovolil používať kečup ako rúž... Nemohla si však vyvolať tieto spomienky tak, aby necítila, že sú nejako poškodené. A nemohla si spomenúť na jeho hlas. Všetko, čo naozaj vedela o noci, keď zomrel – z telefónneho rozhovoru s Rosemary po rokoch –, bolo, že bola tma a pršalo a jej otec cestoval domov po čítaní svojej poézie v požičanom aute.

„Odovzdala si tlačivá?“ spýtala sa Delphine, ktorá sa vrátila späť do izby, aby si vzala zabudnutú knihu cvičení. Zložila ju z police a vtlačila do svojej nadrozmernej kabelky Chanel.

„Nie.“ To robí situáciu ešte horšou. Jej dve najbližšie priateľky by tiež šli na výlet... A pritom ani nechcú. Delphine stále vykladá, aká je tam zima, a Marianne povedala, že sa v skutočnosti viac zaujíma o Thomasa Hardyho.

Delphine zdvihla obočie.

„Rosemary,“ zamrmlala Sophie. „Potrebujem jej povolenie a ona ho nedá.“

Delphine natiahla ruku. „Daj mi to tlačivo.“

Sophie podala obálku Delphine, ktorá z vrečka vytiahla pero.

„Ale to nemôžeš!“ Sophie zalapala po dychu. „To je nelegálne.“

„Pozri, kancelária školy to nebude kontrolovať. Chcú len podpis. Iba vtedy sa k tomu vrátia a kontrolujú tlačivá, keď sa niečo inak vyvinie. Ale to sa nemôže stať na školskom výlete, však?“ Vystrúhala úsmev, podpis a zažiarila. „Každopádne robím Rosemary láskavosť. Pani Sharmanová pošle domov každého, kto nie je na cestách, a nebude chcieť trčať tu a starať sa o teba, kým ostatní sú na prázdninách. Takže pre každého bude lepšie, ak pôjdeš s nami.“

„Ale čo náklady?“ hlesla Sophie s ťažobou v žalúdku.

Delphine pokrčila plecami. „Pôjde to na účet školy. Ale to už bude príliš neskoro. Rosemary nezostane nič iné, než zaplatiť.“

„Nie som z toho šťastná,“ zašepkala Sophie. „Nemusíš sa cítiť šťastne,“ odvetila Delphine. „Stačí to odovzdať do kancelárie a začať rozmýšľať nad tým, čo si chceš vziať.“ Pokrútila hlavou. „A či by to nemalo tak byť?“ Zasmiala sa: „Mama ešte stále spomína na malú anglickú sirotu, ktorá prišla do Paríža na celý

týždeň s kabelkou ako celou svojou batožinou.“ „Nepotrebovala som nič iné...“ pokračovala Sophie, hoci spomienka na Delphininu matku, ktorá otvárala dvere malého, ale mimoriadne elegantne zariadeného bytu a krútila hlavou, akoby Sophie bola z inej planéty, jej pôsobila rozpaky, až sa jej vlasy ježili. „Neboj sa,“ vyhlásila Delphine sebaisto. „Mama mi posielala všelijaké oblečenie z Paríža. Niekoľko vecí by sa ti určite hodilo.“

Sophie držala podpísaný formulár v rukách. Mohla to urobiť? Pozrela sa na podpis a uvedomila si, že to je viac než len kus papiera: v rukách mala sneh a les a sen. Samozrejme, nebol to jej sen, nikdy by to nemohol byť jej sen, no myšlienka cestovať do Petrohradu, do Ruska, jej pôsobila zimomriavky, ale iným spôsobom. Uzrela niečo čarovné, ako keď motýľ pristane na nudnej učebnici. Na chvíľu sa jej v mysli mihol obraz očarujúcej návštevníčky, ktorá to zapríčinila, a zrazu pocítila akýsi nepokoj ako vtedy v jej prítomnosti. Zahlnala ho z mysle.

Predsa len pôjde!

„Nemôžeš presunúť svoje veci, Delphine?“ Marianne odkopla dva kufre s kovovým efektom, keď prechádzala po izbe. „Vedela som, že ťa nebolí hlava! Chcela si len získať čas na ďalšie balenie!“

Bol deň pred koncom školského roka a podľa Sophiinho výpočtu iba pätnásť hodín a sedemnášť minút, kým sa vydajú na cestu do Petrohradu.

„Za normálnych okolností by som to všetko zbalila aspoň dva dni vopred!“ Delphine zdvihla plátenný vak z podlahy. Kufre zostali tam, kde boli. „Samozrejme, v Londýne sa očakáva, že sa za pol hodiny zbalíte!“

„Veď odchádzame až zajtra!“ uviedla ju na pravú mieru Marianne a hodila svoju učebnicu matematiky na posteľ. „Načo ten zhon?“ Delphine ignorovala Marianne a začala baliť hromadu kašmírových svetríkov do hodvábného papiera. „Môžem si do tvojej tašky uložiť nejaké svoje oblečenie, Sophie? Nemám už viac miesta.“ Pozrela na Sophiiu malú kôpku odevov a zamračila sa. „Dúfam, že si vezmeš viac než toto tu.“ Sophie sa smiala. „Potrebujem ešte niečo?“ Delphine si povzdychla: „Čo tak večerné šaty? V programe sa hovorí, že pôjdeme na balet. Nemôžeš ta ísť v džínsoch.“ Sophie vytiahla zo svojej skrinky ligotavé letné šaty a prezerala si ich. V lete by vyzerali pekne, pomyslela si, s tými našitými flitrami. Ale teraz, v sivom londýnskom svetle, uvedomila si, vyzerajú lacno a úboho. Pár flitrov ovísalo na dlhých vláknach z lemu. A do Ruska by neboli dosť teplé.

Delphine sa otriasla. „Neboj sa,“ povedala. „Môžem ti niečo požičať, ako som povedala.“ Podozrieva-vo pozrela na Marianne. „Už si sa vôbec začala baliť?“

„To bude raz-dva.“

Marianne ležala na posteli a čítala sprievodcu po Petrohrade. „Ale veď viete, že všetko, čo naozaj potrebujem, je šťastný úsmev!“ So žiarivým úsmevom sa obrátila na Delphine. „Moja mama hovorí, že to je najdôležitejšie, čo treba nosiť!“

„Ach, áno, vidím ťa na módnom móle,“ povedala Delphine. „Móda od Saint Laurenta... Šialený úškrn od Marianne!“

Odignorovala letiacu knihu a pokojne vložila do Sophiinho vaku niekoľko škatúl s topánkami, pričom starostlivo premiestnila Sophiino oblečenie navrch. „A čo je toto?“ spýtala sa a zdvihla staromódny drevený peračník. Nechtom posunula viečko nabok.

„Len... veci,“ odvetila Sophie. „Daj ho späť do vaku.“

Delphine z neho vybrala ťažké zlaté manžetové gombíky. „Sú môjho otca,“ zamrmlala Sophie.

Potom sa na svetlo dostal kúsok čipky. „Určite je z nejakých letných šiat mojej mamy,“ povedala Sophie.

Delphine veci opatrne uložila späť do peračníka. „A toto?“ spýtala sa a rozložila kus papiera, ktorý vyzeral ako útržok novín. Vnútri bol veľký bezfarebný kameň na kúsku starej retiazky. Pripomínal kus špinavého skla.

„Naozaj neviem,“ odvetila Sophie. „Patrilo to môjmu otcovi. Držal to proti svetlu a zrazu to malo všetky farby.“

„Hranol,“ konštatovala Marianne. „Čo?“ Delphine zdvihla sklo a trochu sa rozžiarilo svetlo. „Refrakcia!“ poznamenala Marianne: „Svetlo sa rozdelí na svoje jednotlivé súčasti. Rovnako ako v dúhe. Nezdá sa vám, že sa málo venujete fyzike?“ A dodala: „Vyzerať to trochu ako môj druidský kameň pre šťastie.“

„*Mon Dieu*,“ zamrmlala Delphine. „Ako môžeš byť taká poverčivá a zároveň taká bystrá?“ Priložila si sklo k uchu. „Bola by z neho pekná náušnica. Škoda, že nie je v páre.“

Sophie si sadla na posteľ. „Nemám nič. Rosemary sa zbavila väčšiny vecí po mojich rodičoch pri jednom z jej veľkých upratovaní.“

„Som prekvapená, že sa teba nezbavila pri jednom z upratovacích záchvatov!“ povedala Marianne v snahe o zľahčenie situácie. „Prepáč,“ dodala.

„Zaujímalo by ma, aké to je, byť súčasťou páru,“ zašepkala Sophie. „Alebo rodiny...“

Nastalo neprijemné ticho a potom Delphine jemne povedala: „To je v poriadku, Sophie, byť len sám. Znamená to, že si jedinečná.“

Sophie sa usmiala, aj keď sa necítila šťastne. Keď rozprávala o svojich rodičoch, vždy cítila ešte väčšmi svoju stratu. Vzala peračník od Delphine, zabalila sklo späť do útržku novín a úhľadne ho položila do škatule. Potom vložila peračník do batoha. Otec jej sľúbil, že ju vezme na magickú cestu. Samozrejme,

asi tým myslel cestovanie lietajúcim kobercom alebo putovanie v stroji času. Nepodarilo sa jej ani jedno, ale zobrala si to, čo jej zo seba zanechal. Tak mohla vziať na magickú cestu ona jeho.

Naozaj je to pravda!

Dovolila si myslieť na to – naozaj o tom premýšľať – po prvýkrát. O Rusku. O obrovských modravých kryhách ľadu, ktoré sa kľžu po atramentovo sfarbenej rieke Neve. O povstaniach a kráľovskom krviprelievaní. O príbehu básnika, ktorý za trpkého mrazivého svitania podstúpil súboj pre svoju rozmarnú mladú ženu. A všade – pod kopytami koní, vlečúcich sane po uliciach, na cibulových vežiach chrámov alebo v ozdobných parkoch barokových palácov – sneh.

5.

KAPITOLA

STANICA

Dvadsať anglických dievčat stálo pod hodinami na petrohradskej vlakovej stanici a čakalo na príchod svojich hostiteľských rodín. Odchod skoro ráno, vzrušenie z ďalekého letu a cesty taxíkom cez mesto ich vyčerpali.

Slečna Ellisová, ich učiteľka jazykov, zatlieskala, aby upútala pozornosť. „Už sme v Rusku!“ Hovorila nahlas, akoby oslovovala obrovský dav, a nie skupinu dvadsiatich žiačok. „Pamätajte,“ a veľavýznamne sa pozrela na bývalú šiestačku Nadine, ktorej vlasy boli vyčesané vysoko dozadu na spôsob hniezda Márie Antoinetty a ktorej z nechtov opadával strieborný lak, „že ste veľvyslankyne našej krajiny! Ste veľvyslankyne ženskosti! Ste veľvyslankyne školy New Bloomsbury!“

Sophie nedbala o to, že je veľvyslankyňou. Bola v Petrohrade! Bola naozaj tam. Nielen to, bola vonku. A videla naozajstný nefalšovaný sneh. Divokú, rozprávkovú metelicu namiesto mrholenia v Londýne. A samotná stanica bola nádherná ako palác. Mala pocit, akoby bola v nejakej okúzľujúcej rozprávke, kde na ňu čakajú netušené dobrodružstvá.

Sophie sa dívala ponad nazhromaždený dav. Muži nosili kožuštinové čiapky. Ich tváre pod lampami pripomínali svojim odtieňom pečené bravčové mäso. Ženy vyzerali znudene a pohrdavo v dlhých kožuchoch, ale očarujúco cudzokrajne so svojim sýtym voskovitým rúžom a hrubými čiernymi očnými linkami. Medzi davom sa potulovali mladí vojaci v dlhých plášťoch, ich tváre boli neskutočne čisté a oči ospalé. Na pleciach niesli veľké čierne guľomety na kožených pásoch.

Keď davy preredli, Sophie si všimla ženu v staničnej kaviarni. Bola elegantne, aj keď nápadne oblečená v kabáte, pripomínajúcom tapisériu, s vysokým kožuštinovým golierom. Na rozdiel od mnohých iných žien nemala klobúk. Jej krátke vlasy, ktoré sa točili okolo širokých lícných kostí ako okvetné lístky, boli veľmi čierne a skoro rovnako lesklé ako jej vysoké lakované čizmy. Každých pár sekúnd si žena kontrolovala čas na hodinkách a pozerala na staničné hodiny nad hlavou Sophie. Sophie upútala

jej nápadná sústredenosť. Prečo musela žena tak pozorne sledovať čas? Bola to grófká, usilujúca sa prepašovať nejaké tajomstvá, ktorá sa chystá na vlak, putujúci snežnými pláňami a hlbokými lesmi, na nebezpečnú misiu s účasťou cudzích agentov? Alebo mala začať pracovať na kozmonautskej základni ako trénerka odvážnych mladých Rusov, ktorí sa pripravovali na hviezdnu púť? Ba dokonca mohla to byť, húpala Sophie, keď sledovala, ako žena dvíha drobučkú šálku k perám, slávna balerína, ktorá jednoducho túžila po určitej anonymite a odluke od zbožňujúceho publika a vyčerpávajúcej baletnej driny.

Delphine, oblečená do sivo-strieborného tvídového pláštá, s mäkkým hodvábnym šálom na krku a sivým pánskym klobúkom, posunutým do čela nad vlnitými plavými vlasmi, zacielila na špičku a odfotila si topánku.

Marianne, ktorá mala na sebe svoj námornícky školský kabát, džínsy a tenisky, ju štuchla do rebier. „Prečo si fotíš nohy?“

„Do svoho vizuálneho denníka!“ vysvetlila Delphine. „Vari nemám pekné topánky? A ako sa ti páčia moje pančuchy so vzorom rybej kosti? Keď sa vrátíme do Londýna, urobím z toho film.“

„Tvoje nohy?“ zopakovala Marianne, pokrútila hlavou a hodila sprievodcom po Delphine. „Pri

všetkej cárskej nádhere, ktorú máme vidieť, urobíš film o svojich nohách?“

Sophie si vytiahla z batoha kópiu programu cesty. Ich hostiteľka sa volala doktorka Galina Starovová. Znie to ako dobré meno. Očarujúce meno. Aká by mala byť žena s takým menom, pomyslela si Sophie. Rozhodla sa, že ju pozdraví po rusky – ak na poslednú chvíľu neonemie.

Ako vlastne znie ruský pozdrav? „*Zdravst-vuj-te*,“ zamrmlala. Táto doktorka Starovová, rozhodla Sophie, bola zrejme zodpovedná za vedecký výskum v najtajnejšom inštitúte.

Bola krásna a inteligentná, ale dopúšťala sa aj všelijakých neprístojností, fajčila, hrala karty a nosila kožušiny. Bola by vynikajúcou strelkyňou. Určite mala hrubé čierne očné linky a priveľa rúžu na perách.

„*Pa-žal-sta*.“ Bolo by pôsobivé, keby ste vedeli vysloviť to „prosím“.

Do konca týždňa by sa so Sophie stali nerozlučnými priateľkami a písali si navzájom po celý zvyšok života.

„*Spa-sí-ba*.“ Vždy je užitočné vedieť povedať „ďakujem“.

Sophie sa páčilo, ako sa jej jazyk prevažoval v ústach pri vyslovovaní týchto slov. Zdali sa jej oveľa zmysluplnejšie ako len „thank you“ alebo „please“.

Pobavilo ju, ako samohlásky narážajú do seba. V ruskom jazyku nič neznelo zdvorilo alebo ostro, nič veľmi milo ani dvorne. Nič obmedzene. Ruština znela bohato a tučne, akoby sa hovoriaci smial. Doktorka Starovová by ju naučila po rusky, Sophie si tým bola istá. A konečne by raz bola v niečom dobrá.

K skupine sa blížil manželský pár v strednom veku s trucovito vyzeraujúcim dievčaťom. Žena držala kus papiera. Slečna Ellisová sa s nimi rozprávala strojenou ruštinou, ako sa zdalo, potom skontrolovala doklady a zvolala: „Lydia? Lydia Sedgwick? Pod! Ach, uštipnite ju niekto a vezmite jej slúchadlá! Nemôže vydržať ani sekundu, aby si mozog neničila rapovou hudbou?“

Lydia, hoci vyzerala mierne omámená, odložila slúchadlá, keď si jej ruskí hostitelia s ňou podali ruky. Prv ako muž stihol zdvihnúť jej kufre, potiahla ich späť. „Úprimne rada,“ mrmlala slečna Ellisová.

Prišli aj ďalšie rodiny a dievčatá rýchlo vyškrtili zo zoznamu a odprevadili zo stanice. Do šesť štyridsať päť zostali na stanici len slečna Ellisová, Sophie, Delphine a Marianne.

Hostiteľ slečny Ellisovej, vedúci oddelenia moderných jazykov v Škole 59, prestupoval z nohy na nohu a vyzeral znudene. Podišiel k slečne Ellisovej a dal sa s ňou do reči, pričom obaja často pozerali na hodinky a krčili plecami.